

PETER DRAGULA

BIOSECTOR

Udalosti

prequel

©2008 Peter Dragula. Prepis, šírenie, či ďalšie sprístupnenie tohoto obsahu alebo jeho časti verejnosti, a to akýmkoľvek spôsobom je bez predchádzajúceho súhlasu zakázané.

Zmena

„Prepáčte, ale to sa vám snažím vysvetliť!“ hovoril rozrušene unavený Tom ležiaci na pohodlnom relaxačnom kresle.

„Počúvam, pokračuj,“ zamyslene mu odpovedal doktor Lazarus Kain sediaci za stolom vo svojej pracovni. Bol nervózny z toho čo sa dialo dole v meste. Chcel ísť domov ku svojej rodine a zaistiť ich bezpečnosť, ale musel to tu dokončiť. Možno tento chlapec vie niečo, čo môže ten chaos vonku zastaviť.

„Vravím vám, bol som to ja,“ z očí mu sršala bezradnosť. „Ja som ich ZABIL.“

Doktor si bezradne povzdychol.

„Áno. To si už hovoril. Snažím sa ti veriť, ale napočítali tam dvadsaťtri mŕtvych. Dvadsaťtri ozbrojených, zatiaľ neidentifikovaných tiel. Ty máš...“ doktor jedným okom mrkol do zápisu, ktorý mu spolu s chlapcom doniesli z bezpečnosti „... pätnásť rokov. Vyrastal si v bezpečnej bohatej štvrti. Predpokladám, že si životom preplával bez problémov. Nikdy si nebol v nebezpečných štvrtiach, nikdy si nemal žiadne lekcie sebaobrony, nie to ešte výcvik špeciálnych jednotiek. Chceš mi naozaj tvrdiť, že si ich zabil ty?“

„Čo vlastne chcete? Neveríte mi. Chcete, aby som si niečo vymyslel?“ odpovedal Tom nervózne.

„Vieš Tom, chceme sa len ubezpečiť, že si v poriadku. Keď ťa bezpečnosť našla, bol si mimo. Celý od krvi. Myslia si, že si sa na miesto dostal až keď bolo po všetkom. Ja mám za úlohu zistiť, či si nepamätáš, čo sa presne stalo, či tam neboli ďalší a aj to, kto to vlastne spravil.“

Tom len bezradne krútil hlavou.

„Viem, viem. Spravil si to ty. Sú tu určité indície, ktoré by to mohli naznačovať. Žiadne ďalšie krvavé stopy okolo miesta činu, žiadne stopy po guľkách v telách. Zatiaľ nemám výsledky pítiev, ale podľa informácií sú to všetko zranenia vykonané nožom. Tupým nožom.“

„Príborovým. Práve sme večerali,“ odsekol Tom.

„Čo sa presne stalo?“ Doktor to vedel. Detaily poznal zo správy, ale chcel to počuť od chlapca.

„Zrazu sa objavili na našej ulici a začali strieľať,“ chlapec sa roztriasol pri spomienke na prvé okamihy útoku. „Okná praskali pod sprškou nábojov. Všade lietali črepy. Otec nás s matkou stiahol na zem pod stôl. Neustále opakoval, že sa to nemalo stať, nie tu. Bál som sa.“

„Vieš o čom hovoril?“ chcel zistiť, čo o okolitom svete povedali rodičia chlapcovi. Vedel, že niektorí tajili čo sa v skutočnosti deje.

„Áno. Nie som malý. Viem, že vonku zúri vojna. Ale naše mesto je bezpečné. Nemôžu sa do neho dostať. To mi neustále tvrdil otec.“

„Chlapče, už nikto nie je v bezpečí,“ povzdychol si doktor. Aj on to vedel. Štvorročná globálna vojna skončila, ale prišlo nové ohrozenie. Teroristi. Začali novú vojnu. Bezvýslednú. Bezdôvodnú. Boli to odpadlíci zo zničených armád rôznych krajín, pre ktorých nič neskončilo. Neustále sa objavovali a útočili. Veľa miest padlo. Bomby vybuchovali a zabíjali milióny ľudí. Po vojne labilná ekonomika sa rúcala a len štáty, ktoré sa dokázali prispôbiť novej lokalizovanej ekonomike a zároveň dokázali obrániť svoje mestá, prežili. Základom bolo nikoho nepúšťať do okolia mesta a prísne kontrolovať dianie v ňom. Stavali sa hradby. Obrany rôznych typov. Vojaci a bezpečnostné zložky dohliadali na poriadok. Prvé roky to tak fungovalo. Ale už sa to mení. Aspoň tu. Infiltovali ich mesto a dostávajú na svoju stranu stále viac miestnych odpadlíkov. Bolo otázkou času, kedy explodujú. Všetci si mysleli, že toto bol prvý náznak.

Nevedel ako dlho to ešte môže trvať.

„My už budeme v bezpečí,“ podotkol nečakane chlapec. „Všetci budú.“

„Prečo si to myslíš?“

„Preto, čo sa dnes stalo.“

„Lebo sú mŕtvi?“

„Lebo som ich zabil. A zabijem aj ďalších,“ odhodlane sa pozrel doktorovi do očí.

Doktor sa preľakol. Nechcel, aby sa chlapec po jednom negatívnom zážitku dostal na druhú stranu. Stal by sa takým ako boli oni. Toto mesto nepotrebuje ďalšieho násilníka a táto planéta nepotrebuje ďalšie mŕtve dieťa. Teraz je v ňom veľa nenávisť. Postupne zabudne. Musí sa dostať späť k rodine, späť do svojho bežného života.

„Čo sa stalo potom ako vás otec stiahol na zem?“ vrátil sa k téme.

Chlapec sa zadíval do stropu a v myšlienkach sa vrátil späť.

„Otec sa snažil dostať k telefónu. Chcel zavolať bezpečnosť. Nedostal sa k nemu.“ Tom si v duchu vybavil zväčšujúcu sa červenú škvrnu na jeho chrbte. Ležal tam a umieral. Pamätal si ako ho matka pevne držala. Z očí jej tiekli slzy. Hlasno kričala. Snažil sa jej vytrhnúť. Nedalo sa.

„Čo sa dialo na ulici?“ snažil sa odpútať chlapcovu myseľ od deprimujúceho zážitku. Jeho otec nakoniec prežil. Moderná medicína dokáže takmer všetko. Ak sa dostane k pacientovi včas. Možno práve vďaka tomu, že niekto tých útočníkov zlikvidoval.

„Strieľalo sa. Podľa zvukov, niektorí ozbrojení susedia opätovali z okien paľbu. Hádzali im do domov granáty. Ulicou sa ozývali výbuchy. Krik.“

„Prečo myslíš, že na vás zaútočili?“

„Strach. Chceli, aby sa ich všetci báli. Kričali, že teraz oni teraz ovládajú túto štvrt' . Že je teraz ich a my sme mŕtvi.“

„Chcel si ich preto zabiť?“

„Musel som ochrániť svoju rodinu,“ nekompromisne odpovedal.

„Tak si zobral nožik a vyrazil proti nim?“

„Nie. Ešte nie,“ potichu odvetil Tom a pokračoval. „Následne začali plieniť domy na ulici. Zabíjali každého. Pomaly sa dostávali ku nám. Matka sa triasla. Vedela, čo sa stane ďalej. Bola v šoku. Nemohla utekať. Nemohla ma pustiť.“

„Ty si nebol v šoku?“

„Bol som prekvapený z toho čo sa dialo. Ale už som sa nebál. Hneval som sa stále viac.“

„Bol si nahnevaný, že ti postrelili otca?“

„Aj to, ale viac ma hnevala tá bezmocnosť niečo s tým urobiť.“

„Siahol po noži?“ Pokračoval doktor v otázkach.

„Myslím, že to bolo až vtedy, keď nám cez okno vletel granát,“ povzdychol si a spomenul si na najdlhší okamih svojho života. Okamih, ktorý ho zmenil. Kedy pochopil. „Podarilo sa mi vytrhnúť mame. Skočil som po granáte a hodil som ho späť.“

„Nebál si sa?“

„Nie. Vtedy, už nie.“

Tom si spomenul, na posledný pohľad na matku. Pozerala sa mu do očí. Vedel, čo v nich videla. Už to nebolo jej malé dieťa. Niečo sa v ňom zobudilo a prebralo sa zo spánku. Vtedy ešte ani on nevedel čo. Nerozumel tomu. Ale hnal ho to vpred.

„Podvedome som zobral prvé čo som mal poruke. Bol to ten príborový nôž. Teraz mi to príde smiešne, ale vtedy to bola moja jediná zbraň,“ povzdychol si Tom. „V tom čase vonku vybuchol granát a dom zahalil dym a prach. Vyšiel som von a čakal som.“

„Čo robili útočníci?“

„Stiahli sa. S namierenými zbraňami sledovali, čo sa bude diať. Po chvíli prach upadol a zbadali mňa.“ Chlapec z kresla uprene hľadel na strop. „Začali sa smiať.“

„Nahnevalo ťa to ešte viac?“

„Nie, hnev ustal už predtým.“ Prudko strhol pohľad na doktora „Vtedy som ich začal ľutovať,“ dodal.

„Myslel si si, že ich dokážeš poraziť?“ Neveriacky sa opýtal doktor.

„Vedel som to,“ nekompromisne odsekol chlapec

„Je nereálne poraziť toľko ozbrojených mužov. Navyše keď väčšina z nich je silnejšia a trikrát ťažšia ako ty.“ Snažil sa zájsť hlbšie doktor.

„Včera by som si to tiež myslel. Ale niečo sa zmenilo.“

„Čo sa zmenilo, Tom?“

„Ja,“ odsekol. Vtedy cítil, že to už nie je ten chlapec, ktorým bol. Cítil to aj teraz. Bolo to ako keď slepý začne vidieť. Ako keď dieťa prvýkrát vstane na nohy a začne chodiť. Aj on bol prekvapený čo všetko sa začalo v jeho okolí objavovať. Začínal chápať súvislosti, videl cestu. Zdalo sa mu ako keby v momente dospel. Ale nebolo to presne to, čo si pod dospelosťou predstavoval, bola to zmena.

„Takže si medzi nich skočil a zabil si ich príborovým nožíkom.“ pokúsil sa o vtip doktor. Neskoro si uvedomil, že vtipné to prišlo len jemu.

„Vlastne nie,“ sucho odpovedal Tom. „Ako som tam stál bosí v teplákoch a tričku s nožíkom proti chlapíkom v kanadách a maskáčoch, ovešanými granátmi a ozbrojenými samopalmi, uvedomil som si, že nikdy nemali šancu.“

Doktor zmrzol. Chlapec to hovoril presvedčivo, nekompromisne. Keby to celé nebolo nereálne, aj by mu uveril. Začal rozmýšľať nad sugesciou. Chlapec si to mohol vsugerovať, možno rozmýšľal čo by najradšej spravil a stres mu to zafixoval ako realitu.

„Dobre. Ale rozmýšľajme reálne. Aká je šanca, že by sa niekomu podarilo poraziť dvadsiatku chlapov s nožíkom.“

„Takmer nulová,“ zamyslel sa chlapec.

„Úplne nulová,“ zdôraznil doktor

„Pre normálneho človeka,“ dodal Tom.

„Ty si myslíš, že nie si normálny?“

„Nie. Myslím si, že už nie som človek,“ odpovedal a zrak mu utkvел na strope. Všetko mu začalo dávať zmysel. Spájal si všetko čo prežil a postupne začínal chápať. Zľakol sa, keď si uvedomil, že to ešte neskočilo. Stále sa mení.

*

„Stojte!“ zakričal strážnik z metropolitnej bezpečnosti na blond ženu, ktorá práve prešla okolo neho. Znervóznel, bol v službe už celú noc a celý deň a bol unavený. Práve odchádzal domov, keď sa rozpútalo v meste peklo. Všetci išli do ulíc. On dostal na starosť bezpečnosť chlapca. Chlapec bol synom metropolitného senátora a šéf mu pohrozil basou, ak sa mu niečo stane a on vedel, že toho je schopný. Zodpovednosť niesol on.

Anna Valley s povzdychom zastala. Opatrne a pomaly siahla do vrečka. Nechcela, aby ju nejaký nervózný strážnik zastrelil. Otočila sa a vopchala strážnikovi pred nos preukaz tajnej služby.

Strážnik sa len zakoktal, poodstúpil krok dozadu a mávol rukou, nech si ide kam chce. Len popod nos zašomral - „Dnes vás tu je. Pred chvíľou išiel hore váš kolega.“ Ďalej sa utápal v otázkach, ako sa také pekné blondíny dostávajú do tajnej služby a prečo bezpečnosť dostáva škaredé škatule ako bola aj jeho žena.

Anna zmraštila obočie, nevedela, že poslali ešte niekoho. Možno záloha. Na opätku sa otočila a rýchlo zamierila do útrov sanatória. Ponáhľala sa k pracovni doktora Kaina, ktorý mal chlapca vyšetrovať. Chlapec je dôležitý. Riaditeľ tajnej služby už teraz zúril, že ho bezpečnosť dostala skôr ako oni. On jediný vedel viac o tom čo sa tam stalo. Bol jediný, kto bol momentálne schopný vypovedať. Senátor ležal s vážnym zranením v nemocnici, jeho matka bola na sedatívach. Ostatní boli mŕtvi. Vedenie metropolitnej bezpečnosti práve plánovalo globálnu očistu mesta. Vojaci sa rozmiestňovali v uliciach a stané právo hlásili všetky mestské rozhlas.

Potrebovali viac informácií a to čo najrýchlejšie. Metropolitné zložky vytvárali len chaos. Mysleli, si, že sa začal veľký útok na mesto. Zvnútra. Anna vedela, že to nie je možné. Chcela si len potvrdiť svoje indície. Ten chlapec musel niečo vidieť. Musel tam byť niekto tretí. Niekto naplánoval útok, aby dostal mesto práve do tohto stavu chaosu. Vojaci sa z okrajov mesta sťahovali do jeho útrov. Ak začne skutočný útok, bude to zvonku.

*

„Ako to myslíš, že nie si človek? Myslíš, že si superhrdina, ktorý si oblečie ružový kostým a bude čistiť zlo z mesta?“ s vážnou tvárou sa opýtal doktor.

Chlapec sa pousmial.

Doktor smiech opätoval. Bol rád, že chlapec ešte má emócie.

„Poviem ti to rovno Tom. Je na tebe niečo zvláštne. Nevieš čo. Tvoje správanie je iné ako by malo byť. Buď to na mňa hráš, alebo ťa to čo sa stalo naozaj zmenilo. Deti po podobnom zážitku bývajú stresované, zakríknuté, pýtajú sa na rodičov, chcú ísť domov. Ty nie.“

„Pretože ja sa už nebojím a nikam sa už neponáhľam.“

„Cítiš sa tu v bezpečí?“

„Áno, relatívne áno. Ale ja sa už báť nemusím,“ ostro odpovedal chlapec.

„To som rád.“ Usmial sa doktor a snažil sa zlepšiť chlapcovi náladu. Možno sa k nemu tak dostane bližšie.

„Nemali by ste byť. Mali by ste sa báť,“ odsekol Tom. „Niečo sa začína. Ja som toho súčasťou. Vy nie.“

Doktora odpoveď zarazila. Chlapec zaútočil na jeho pocity. Pokúša sa ho vydesiť. Nezvyklé.

„Takže čo sa stalo, keď stáli oproti tebe?“ pokúsil sa prejsť späť k téme.

„Naozaj to chcete počuť?“ spýtal sa ho Tom, ktorý popri otázkach doktora začínal chápať situáciu. Nie to, čo sa stalo. Dochádzalo mu to čo sa stane.

Doktor neodpovedal.

„Smiali sa. Sklonili zbrane.“ Zatvoril oči a spomínal si ako ozbrojení útočníci ľahkovážne prichádzali k nemu. Zbrane sklonili. Smiali sa na tom čo vidia. V dyme sa pred nimi objavil mladý chlapec so smiešnym nožíkom v ruke. Netušili, že práve zbadali svoju nočnú moru v koži dieťaťa.

„Čakal som, kým prídu bližšie. Musím priznať, že na chvíľu som sa sám seba opýtal čo to robím. Odpoveď som vedel. Ale vtedy som si na to ešte nevedel zvyknúť. Bolo to niečo nové.“ Doktor spozornel. Môže ísť o prejavy rozdvojenej osobnosti, ale ani to mu nevysvetľovalo, čo sa vlastne stalo. Adrenalín síce spraví svoje, ale mohol zložiť maximálne jedného, možno dvoch, ak by mieril presne do krčnej tepny. Ďalší by z neho v momente urobili sitko.

„Pamätáš si, čo si vtedy plánoval spraviť? Okrem toho, že ich chceš všetkých zlikvidovať?“ Tom zbadal malý záblesk na doktorovej tvári a v duchu sa pousmial. Ani vo sne sa mu nezдалo to čo sa v skutočnosti stalo. Chvíľu rozmýšľal či mu o tom má povedať.

„Áno. Plánoval som im bolestivú smrť. Každému jednému a vedel som, že to dokážem.“

„Adrenalín,“ potichu zašomral doktor.

„Možno aj to.“ Tom to začul, ale túto možnosť zavrhol. Možno nebyť adrenalínu, zabil by ich inak. Jednoduchšie. „Ale to čo nasledovalo tomu nenasvedčuje.“

Doktor mierne znervóznel. Nevedel si chlapca zaradiť. Začal nadobúdať presvedčenie, že to nejakto dokázal. Chladnokrvný a brutálny vrah.

„Zhrniem ako každý z nich zomrel,“ oznámil doktorovi nekompromisne.

Doktor sa chcel vyhnúť reálnej či nereálnej spomienke na krv a zabíjanie, ale bol zvedavý. „Prosím, začni.“ Povedal po chvíli váhania.

„Prvý z nich sa smial a podišiel ku mne. Chytil ma za plece a s ešte hlasnejším smiechom ma poslal domov. Nemal to robiť. Dostal ranu do krčnej tepny. Malú ranu. Krvácal pomaly a videl smrť svojich ostatných kolegov.“ Doktor si našiel záber mŕtveho na stole. „Druhý ešte nechápal, čo sa deje. Nôž mu prešiel okom a prerazil mozog. Nevieš, či ho to hneď zabilo. Ďalší spozorneli a stiahli sa. Vytiahli zbrane...“

„Prepáč, že ťa prerušujem. Čo si vtedy cítil, Tom?“ doktorovi sa to zdalo ako fantázia rozprávaná od určitého bodu v tretej osobe.

„Nič.“

„Určite si to bol ty, kto zabíjal tých mužov?“

„Nikto iný tam nebol. Len ja a oni.“ Stroho odpovedal chlapec.

„Tak teda pokračuj.“ Kývol mu doktor a spravil si ďalšiu poznámku, ktorá rovnako ako ostatné nedávala zmysel.

Tom si uvedomoval, kam to celé vedie. Ale bolo mu to jedno. Sedel tu len preto, aby získal čas a zanalyzoval informácie vo svojej hlave. Tie mu len postupne začínali dávať zmysel a objavoval pozadie toho čo sa deje. Nevedel ako, nevedel prečo, ale vedel, že sa niečo blíži a blíži sa to teraz.

Niekoľko zaklopal na dvere. Doktor so šomraním vstal a podišiel k dverám. Otvoril ich. Tom pre otvorené dvere nevidel, kto je za nimi. Počul len mužský hlas pýtajúci sa – „Doktor Kain?“

*

„Pane, myslíte, že je to on?“ spýtal sa Liam Mantel, potom ako zbadal na stene svojho šéfa rotovať policajný trojrozmerný záber, ktorý pred pár minútami obletel celý svet. Zakrvavený chlapec, kľachiaci uprostred desiatok mŕtvych mužov. Zničená ulica naokolo prezrádzala, čo sa predtým udialo.

„Určite, je to jeden z našich,“ odpovedal mu monotónny hlas.

„Stratený subjekt 985?“ nasledovala otázka Liama, ktorý odhadol vek chlapca.

„Pravdepodobne. Senátor si syna adoptoval. Nevie, odkiaľ, ani ako. Je dosť vysoko postavený na to, aby všetko zahladil. Myslíme, že ho priniesol z nezabezpečeného územia. Možno z niektorého zničeného štátu, ktorý pred časom navštívil.“

„Zistíte všetky jeho cesty 14 až 15 rokov dozadu. Musíme konečne zistiť, kto o nás vie a prečo unáša subjekty,“ Pokračoval v úlohách šéf. „Zmizlo nám ich odvtedy desať. Očakával som, že sú všetci mŕtvi,“ zamyslene zadumal. „Keď ho nájdeme, možno zistíme súvislosti.“

Na chvíľu zmĺkol a na obrazovke si priblížil tvár chlapca. Nespoznával ho.

„Aké má entita zameranie?“ spýtal sa po chvíli ticha.

Liam rýchlo nalistoval zoznamy v kome. Chvíľu ostal prekvapený. Údaje chýbali.

„Pane, nemám tu údaje. V tom čase ste skúšali bojové variácie subjektov. Môžeme odhadovať extrémnu silu skombinovanú s bojovými skúsenosťami,“ dopovedal Liam. Vtedy tu ešte nepracoval. Prišiel až o rok neskôr.

„Nie,“ odpovedal mu šéf s pohľadom upretým na záber. „Toto je niečo iné,“ spomenul si na jeden svoj experiment. Mohol to byť on. Mohlo to byť riešenie.

„Aký bude ďalší postup, pane?“

„Musíme ho ochrániť a dostať do bezpečia. Prepodkladám, že tí čo, ho uniesli ho rovnako stratili. Teraz je vonku a pôjdu po ňom.“

„Myslím, že sa vie ochrániť aj sám.“ Liam ukázal na záber.

„To vie. A je pravdepodobné, že už keď bol malý tak sa vedel chrániť. Dostal sa od nás a aj od nich. Vtedy to bol reflex, teraz začína svoju schopnosť objavovať. Ale je mladý. Príliš mladý. Každá zmena má vedľajšie účinky a čoskoro sa objavia aj u neho.“

Liam mlčal a čakal, kam myšlienky jeho šéfa povedú. Vždy ho pozorne počúval a sledoval. Bol zvedavý. Jeho šéf nebol taký ako iní. Pamätal si ešte na časy pred rokmi, kedy žil svoj bežný život. Kedy prišiel na to, že svet nie je taký ako sa zdá, že je tu niečo o čom iní nevedia. Niečo čo ich ovplyvňuje. Pátranie ho nakoniec doviedlo až sem. Tu aj ostal. Zahodil svoj starý život kvôli nádeji na lepšiu budúcnosť.

„Musím tam ísť osobne. Pripravte loď,“ rozkázal mu monotónnym hlasom nakoniec.

Liam zostal zaskočený. Šéf nikdy neodchádzal. Nikdy sa neukazoval. Doteraz nemusel. Niečo sa deje. Niečo také vážne, že ho donútilo zmeniť všetky pravidlá, ktoré doteraz prísne dodržiaval.

*

Doktor nestihol nečakanému návštevníkovi odpovedať.

Tom videl len sériu tichých zábleskov a bezvládne telo nesúce sa k zemi. Do miestnosti vošiel starý muž a namieril na neho zbraň. Tom na neho bez výrazu pozrel a vstal z lehátka.

„Konečne,“ povedal muž chrapľavým, zjavne chorým hlasom.

Stáli oproti sebe a navzájom sa obzerali.

„Čakal som niekoho. Niekoho, kto vie, že som iný a kto po mňa príde. Aj keď tou zbraňou ste mi naznačili, že nebudete sám, kto príde.“ Tomova sa snažil spoznať mužovu tvár. Pripadala mu známa. „Ak mám pravdu povedať, čakal som niečo viac ako starého zničeného muža.“

Muž podišiel a zamieril na Tomovu hlavu. „Prišiel som dokončiť to čo som mal spraviť dávno. Bol si malý a ja slabý. Teraz konečne dokončím svoju úlohu.“

„Mohli by ste vedieť, že na to je už neskoro. Ste len obyčajný človek, nedokážete ma zastaviť.“

Tom sa mu pozrel do očí. K tomu čo bude nasledovať to nepotreboval, ale chcel vidieť jeho strach a obavy, keď zistí čo sa deje. Predtým, pri prvom boji to nestihol. Vtedy bola jeho myseľ príliš zamestnaná nepriateľmi. Nevedel ešte svoje schopnosti ovládať. Prvých dvoch zabil reflexívne a zrejme so šťastím. Ďalší ho skutočne ohrozovali a jeho podvedomie aktivovali dovedy nepoznané mechanizmy. Tentoraz to nespravilo. Nestihlo. Vyrušil ho hlas.

“Stojte! Hore ruky! Odhodte zbraň!” zakričala žena, ktorá vtrhla do miestnosti.

Muž v momente schytil chlapca a otočil sa oproti žene.

“Nie. To vy zahodíte zbraň na zem!” zakričal muž a pevne uchopil chlapca pod krk a hlaveň zbrane mu oprel o spánok.

Anna na chvíľu zaváhala, zanalyzovala situáciu a rozhodla sa získať ďalší čas.

“Nemáte šancu,” dodala a odhodila zbraň.

“Moja šanca je tu,” odpovedal a otočil chlapca k sebe. Toľké roky si snažil nahovoriť, že to zvládne. Musí zabiť toho, kto z neho spravil to čo je teraz. On ho donútil spraviť veľa zlých vecí. On je zodpovedný.

Hlasno vydýchol a v momente namieril na chlapca. Bez zľutovania pritlačil prst na spúšť.

Chcel stlačiť.

Nemohol.

Bolo to znovu tu.

Ten chlapec.

Jeho sila.

Znovu bol v jeho hlave.

Pokúšal sa vzdorovať.

Nedalo sa.

Dal do toho všetky sily, ale nemohol stlačiť spúšť.

Nedovolil mu to.

Dlhé roky trénoval svoju vôľu a dúfal, že sa mu podarí zabiť chlapca. Zabudol, že chlapcova sila rástla spolu s ním. Teraz na opomenutie malého detailu doplatil. Možno nemal konať tak bezhlavo. Nemal sem prísť hneď ako uvidel tú fotku a spoznal ho. Ale nedokázal nevyužiť príležitosť, na ktorú tak dlho čakal.

Tom hľadel na muža a sledoval ako sa trápi. Bolo to druhýkrát čo rozvinul svoje schopnosti. Druhýkrát ako otvoril svoju myseľ a namieril ju proti nepriateľovi. Vošiel do jeho mysle a ovládol ju. Mohol svoj cieľ ovládať ako bábku.

Ako sa ich mysle spojili, v hlave mu explodoval prúd spomienok. Boli staré a boli o ňom. Bol malý v postieľke. Už vtedy mal schopnosti. Neuvedomoval si to, ale jeho podvedomie cítilo nebezpečenstvo, ktoré mu hrozilo. Tento muž ho chcel zabiť. Nevedel prečo. Nepamätal si ani to, prečo ho donútil, aby ho vzal preč. Tam, kde bol, muselo byť ešte väčšie ohrozenie. Nasledujúce roky sa podvedome dostával všakde, kam chcel. Vyberal si najlepšiu cestu a ani o tom nevedel. Jeho myseľ to robila namiesto neho. Získal tak nový život, bezpečný domov a aj svojich nových rodičov.

Teraz už bývalých rodičov. To, čo sa pred niekoľkými hodinami stalo mu otvorilo oči a jeho schopnosti sa predrali na povrch. Už ich ovláda a nimi ovláda všetkých. Už rodičov nepotrebuje. Už sa dokáže sám postarať o seba a aj o tento svet.

Skoncentroval sa znovu na muža. Jeho myseľ sa vzpierała. Snažila sa, ale nedokázala prekonať zablokovanie. Tom ho jednou myšlienkou donútil zahodiť zbraň a tlačil pred sebou k oknu. Videl na jeho tvári strach, nenávisť a aj sklamanie. Nedokázal splniť svoju úlohu. Tom ho ľutoval. Toľké roky svojho života obetoval na niečo čo nikdy nemohol dosiahnuť. Nechápal, že vzpieraním nič nedokáže. Jeho myseľ bola iná. Nedokáže ju premôcť.

Posledný krát sa mu pozrel do očí a myšlienkou mu naznačil, že to čo si najviac želá je vyskočiť von oknom. Mimovoľne si pomyslel, že by to tento zničený muž spravil aj sám.

Celé to trvalo len pár sekúnd. Anna len nechápavo sledovala čo sa deje. Chvíľu muž mieril na chlapca a následne už skákal von oknom. Chlapec potom ostal bez pohnutia stáť neragujúc na to, čo sa práve stalo.

Anna zobrala svoju zbraň a oslovila chlapca. „Si v poriadku?“ Chytila ho za ruku. „Pod! Musíme ísť!“

Tomovi sa v hlave miešali myšlienky. Ten muž mu bol taký známy. Pokúšal sa rozpamätať čo sa predtým, pred rokmi, stalo. Prečo ho vlastne ten muž chcel zabiť? Prečo už vtedy? Je taký nebezpečný? V duchu sa nad svojou myšlienkou pousmial. Vedel, že je.

Prebral sa zo zadumania späť do skutočného sveta. Pozrel na ženu. Nenašiel dôvod prečo s ňou neisť.

Anna opatrne schodmi schádzala starou temnou budovou do suterénu. Jej pištoľ sledovala každý roh a každý náznak nečakaného tieňa. Muž nemusel byť sám. Chlapca držala za sebou.

„Poznal si toho muža?“ spýtala sa Anna potichu.

„Už je to jedno,“ odvetil.

„Prečo ťa chcel zabiť?“ pochopila to ako áno.

„Pretože nie som ako vy,“ chladne odpovedal Tom.

Anna nechápala a pozorne počúvala každý podozrivý zvuk. Život chlapca bol v jej rukách.

„Každý je iný,“ povedala mu nakoniec.

„Kam ideme?“ spýtal sa.

„Do bezpečia.“

„Ja som v bezpečí. Nemusíte sa o mňa starať,“ odpovedal nekompromisne.

„Musím. Mám svoju úlohu,“ povedala Anna a prekontrolovala si náboje v zásobníku.

„Ja tiež,“ podotkol chlapec.

Zišli do átria. Strážnik tam sedel s hlavou na stole a pravdepodobne spal. Anna ho len prešla pohľadom a pomaly postupovala k východu.

Tom ju potiahol za kabát a zastavil. Cítil niečo. Podvedomie sa mu to už dlhšie snažilo povedať, ale jeho vedomie len pomaly rozpoznávalo nové signály. Niečo tu bolo iné. Nebola tu jedna myseľ. Bolo ich tu viac. Nerozpoznával ich, ale vedel, že ani jedna nepatrila strážnikovi. Ten bol mŕtv.

„Ten muž sem neprišiel sám. Mal poistku,“ povedal keď stáli v strede átria. Čakal kým muži vystúpia s tieňov. Nemusel čakať dlho. Vedel kde je každý z nich. Obklúčili ich.

Anna v momente zareagovala, stiahla chlapca za seba a plachtila s pištoľou od jedného nepriateľa k druhému.

„Zahodte zbrane!“ výstražne vykrikla.

Muži neodpovedali. Mali jasné príkazy. Pozdvihli zbrane a spustili paľbu. Inštinktívne vystrelila a pokúsila sa kryť chlapca a odtiahnuť ho do bezpečia. Ten ju zastavil. Nie rukou, ani pohybom. Bol v jej hlave a prikázal jej nehýbať sa. Spravil to rovnako ako keď pred chvíľou prikázal ozbrojeným mužom, aby strieľali po sebe.

O niekoľko sekúnd streľba utíchla. Mŕtvi muži popadali na zem.

Anna sa znovu mohla hýbať a otázne sa pozrela na chlapca.

„Ako?“ dostala zo seba nakoniec.

„To je len začiatok,“ okomentoval chlapec a vybral sa smerom von.

„Pozor, budú tam ďalší!“ zakričala a rozbehla sa za ním.

Chlapec nezastal, usmial sa.

*

Keď Liam priletel nad mesto bolo zahalené v tme. S obrovským strojom pristál priamo pred klinikou. Šéf nekompromisne rozkázal vzdať sa všetkých utajených opatrení. Jediné čo ich zahalovalo bola temnota noci. Vystúpil prvý a šéf ho nasledoval.

„Neskoro“ začul monotónny hlas svojho šéfa a hneď zistil prečo. Pred dverami nehybne stála žena. Ozbrojený muži s namierenými zbraňami stáli oproti nej.

Boli nehybní rovnako ako zvyšok mesta.

Liam mal dojem, že šéf vedel čo sa stane. Čo ten chlapec dokáže.

„Musíme nájsť chlapca,“ šéf pokračoval „Jeho sila je veľká, a ohrozenie je tým väčšie.“ Liam kývol hlavou a na svojom príručnom kóme našiel kódy svetlometov lode. Tie začali automaticky vyhľadávať cieľ.

„Nie je ďaleko,“ odpovedal šéf po chvíli sústredenia. Cítil ho. Cítil silu, ktorú vyžaroval.

„Hľadáte mňa?“ Ozval sa z tmy hlas a následne sa v žiary reflektorov objavil chlapec a vyšiel k nim. „Vedel som to. Ľudia nemohli byť to čo hľadám. Vedel som, že ešte niekto príde. Niekto silnejší. Iný.“

S údivom si prezeral nad zemou sa diskovité vznášajúce plavidlo. Ešte niečo také nevidel. Rovnako ešte nevidel muža v temnom plášti, ktorý stál pred ním.

Podišiel bližšie a zistil, že to nie je muž. Nie je to človek. Jeho tvár bola šedá, vyschnutá, zvráskavená. Temné oči dominovali hlave a malý nos a úzke ústa ich dopĺňali. Viac pre zahalenie tmou a plášťom nevidel. Bolo to ako z filmov, ktoré pozerával. Len toto bolo skutočné.

„Vítam ťa, Tom,“ pozrel sa mu do očí mimozemšťan a hovoril neľudským hlasom. „Viem, že si objavil svoje schopnosti a viem, že ti prerastajú cez hlavu. Musíme sa porozprávať. Pod' s nami.“

„Nie, neprerastajú. Práve začínam na tejto planéte robiť poriadok. Ľudia ma potrebujú.“

„Tom, keby si vedel ako ďaleko si od pravdy. Si tu pre oveľa väčšiu vec. A práve preto nemôžeš svojvoľne zasahovať do vývoja tejto planéty. Musíš ísť s nami. Je to pre dobro všetkých. Niečo sa blíži, planéta musí byť pripravená a ty jej k tomu pomôžeš.“

„Ďakujem, ale nepôjdem s vami. Ak si dobre spomínam pred vami som ušiel. Nevieť prečo.“

Tom sa postavil proti mimozemšťanovi a znovu otvoril svoju myseľ. Znovu chcel posadnúť svoje ciele a ovládať ich. Tak ako to urobil so skupinou banditov, ako to spravil s nehybnými vojakmi okolo a ako to spravil celému mestu. Ovládol ich mysle, zastavil ich a budú tak až dovtedy kým sa nerozhodne, kto bude žiť, kto nie a čo bude ďalej. To isté chcel spraviť aj s mimozemšťanom stojacim oproti nemu. Hľadal jeho myseľ. Chcel sa na ňu napojiť. Ale necítil ju. Nepočul. Všetkých ostatných evidoval, jeho nie. Skôr ako sa stihol zorientovať, hlas oproti ho prerušil.

„Na mňa to nefunguje, Tom. Som iný ako ľudia. Moje myslenie je iné,“ odpovedal mu temným neľudským hlasom. „Mňa nedokážeš ovládať.“

Mimozemšťan sledoval ako sa oproti nemu namiesto na všetko odhodlaného muža objavil tápajúci chlapec, uvedomujúci si, že nie je všemocný. Tom vtedy pochopil, prečo ušiel. Mimozemšťan bol jeho ohrozenie. Jeho jediného nemohol ovládať.

„Škoda, že si svoje schopnosti objavil taký mladý. O pár rokov by bolo všetko jednoduchšie,“ pomaly rozprával mimozemšťan „Si moja chyba. Už toľkokrát som si hovoril, že náhodným experimentom je koniec, ale vždy ma niečo presvedčí o opaku. V tebe som skúšal vylepšiť našu schopnosť, ktorou vás dokážeme ovládať. Neskoro som si uvedomil, aké to môže mať dôsledky. Len niekto vyspelý môže mať takú silu. Niekto, kto nechce robiť zmeny za každú cenu. Niekto, kto nechce vládnuť.“

Po tých slovách sa popod fúzy usmial Liam. Poznal svojho šéfa. Práve on by to nemal hovoriť. Práve on sa snaží svoj cieľ dosiahnuť za každú cenu, ale on poznal aj to, čo má prísť a prečo to robí. Práve preto mu aj pomáhal.

„Zistil si, že si to pokazil a chcel si ma zabiť?“ opýtal sa chlapec, ktorému možno došla súvislosť z jeho náhlym rozhodnutím v mladosti.

„Ja nie,“ odpovedal mu a čierne oči ho priam hypnotizovali, „ale sú ľudia, ktorí o nás vedia a nesúhlasia s tým čo robíme. Preto musíš ísť s nami. Iná cesta pre teba nie je.“

Mimozemšťan mu rozkázal.

Chlapec prikývol. Vedel, že je iný, že sem nepatrí.

„Tom, teraz, prosím, oživ celé mesto,“ naznačil mu a dúfal, že bude súhlasiť. Sám by to nedokázal. Jeho schopnosť ovládania nebola taká silná. Jeho rasa vedela ľudí ovplyvňovať len na niekoľko metrov, aj to len špeciálne tréňovaní jedinci. Nikto nedokázal ovládnuť celé mesto. Chlapec to spravil len niekoľko hodín po objavení schopností. Nechcel si predstaviť, čo by dokázal o niekoľko dní.

„V poriadku. Ale len ak mi povieť všetko,“ zadíval sa mimozemšťanovi do temných čiernych očí Tom.

“Samozrejme, Tom. Patíš k nám. Nič ti neostane zahalené,” predniesol mimozemšťan, ale nedodal mu aj to, že najskôr si ešte pár rokov počká.

Tom kývol hlavou a po chvíli sa nočná vrava v meste obnovila. Teraz aj s výkrikmi vojakov, do ktorých nabúrili tanky a ťažké stroje šinúce sa ulicami s náhle uspatými vojakmi. Dopĺňalo ich niekoľko medzitým vzniknutých požiarov a sirény záchraniek následne zaplavili mesto.

Mimozemšťan si spokojne oddýchol. Bol to ľudský zvyk, ale preberal ich stále viac. Nevadilo mu to. Na jeho domovskej planéte by to bol príznak choroby. Tu nie. Okrem toho nepredpokladal, že sa odtiaľ ešte dostane. Možno to ani nechcel. Chcel dokončiť svoju úlohu.

“Ale je tu ešte niečo. Niečo cítim. Ohrozenie. Mesto je v nebezpečenstve,” s obavami vykotal chlapec. Cítil myseľ ľudí, vníma ich myšlienky. Zatiaľ ich nerozoznáva. Minimálne nie vedome. Podvedomie mu hovorilo, že mesto je v ohrození.

“Ja sa o to postarám,” odpovedal a mávol rukou smerom na chlapca. Chlapec pred ním pomaly klesol na zem.

“Nebezpečné. Týmto smerom už nebudeme pokračovať. Je to nebezpečné,” dodal potichu.

“Čo s chlapcom?” ozval sa Liam.

„Zatiaľ bude spať. Možno nám pomôže v ďalšej vojne. Potrebujeme ešte jednu, aby sme dosiahli požadovaný stav,“ prehovoril mimozemšťan. Bolo mu chlapca ľúto. Naznačil Liamovi, nech ho odnesie do lode. Sám odišiel ďalej do tmy. Niečo odtiaľ cítil. Niečo známe.

Po chvíli dorazil k telu na zemi. Ešte žilo. Polámané, dorezané od črepov.

Mimozemšťan vzhliadol hore a uvidel otvorené okno. Sedem poschodí a človek stále žil. Nepravdepodobné, ale možné. Cítil z neho niečo známe. Nohou otočil telo a zbadal známu tvár. Starú tvár. Tvár človeka, ktorý mal byť mŕtvy. Jeden z jeho ľudí. Predchodca Liama. Staral sa o subjekty, bol jeden z jeho najschopnejších a najvernejších. Zmizol pred rokmi spolu s Tomom.

Teraz to pochopil. On proti nemu začal bojovať. Uniesol Toma a následne dlhé roky zabíjal jeho subjekty.

“Prečo?” opýtal sa mimozemšťan.

“To on. Je pre túto planétu nebezpečnejší ako ty,“ precedil cez zuby, kašlal krv.

Človek na neho pozeral s prižmúrenými očami a keby mohol, zabil by ho. Nevládal. Umieral. Sily mu spolu s vytekajúcou krvou dochádzali. Povedal len jedno - „Zabi ho.“

Mimozemšťan pri ňom zostal až kým nezomrel a následne sa vrátil späť k lodi. Pohľadom prešiel agentku, ktorá sa preberala a pomaly začínala chápať čo sa deje. Cítil ju. Cítil, že nemá strach. Takých bolo málo. Nechcel sa ňou teraz zaoberať, musí zmiznúť skôr ako vyvolajú rozruch. Neskôr po ňu pošle. Ak sa osvedčí, bude veľkým prínosom. Otočil sa a vošiel do lode. Tá sa po chvíli vzniesla do výšky, v momente akcelerovala a stratila sa za horizontom.

Anna to celé bez dychu sledovala. Nevedela, čo sa všetko stalo. Niečo jej dávalo zmysel, niečo nie. A to čo videla jej aj tak nikto neuverí. Tak ako nikto neveril tomu chlapcovi. Chlapcovi, ktorý zmizol vo vesmírnej lodi.

*

“Pane, skontroloval som radiačný obraz mesta. Chlapec mal pravdu. Nieкто sa pokúša do mesta dostať bombu. Zastavíme ju?” spýtal sa Liam a dúfal, že sa šéf nad mestom zľutuje. Už ich nechali padnúť veľa. Nezaujímal sa o straty ľudí. Dôležitý bol ich vývoj. Museli byť pripravení na to čo príde a to po všetkých stránkach.

Mimozemšťan sekundu rozmýšľal. “Zničíme ju. Toto mesto ešte budeme potrebovať.”

Liam si vydýchol a zadal koordináty pre riadené strely. Teroristi zorganizovali útok na mesto a bol by im aj vyšiel, keby sa chlapec neodhalil. Netušil ani, či by ich chlapec sám dokázal zastaviť. Ľudí dokáže ovládať, ale stroje nie. Mohol zomrieť. Ešte si nevedomuje, že nie je všemocný.

„Možno je už čas ukončiť tento konflikt,“ potichu dodal Liam a dúfal, že jeho poznámku aspoň evidoval. Boli jediní, kto mohol ukončiť tento chaos.